

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

06 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Liliana Catan

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Ion Guzun

juducând, fără participarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Gavdiuc Valentina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 iunie 2017 în cauza penală în privința lui

Linnicov Roman xxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Instanța de fond - 25.11.2014 - 04.04.2016;

Instanța de apel - 25.04.2016 - 14.06.2017;

Instanța de recurs - 22.01.2018 - 06.03.2018,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Soroca din 04 aprilie 2016, Linnicov Roman a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 179 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 200 (două sute) unități convenționale, echivalentul a 4000 (patru mii) lei.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, începând cu 22 aprilie 2014 până în prezent, Linnicov Roman ilegal s-a aflat în gospodăria care aparține conform certificatului de moștenire nr. xxxx din 22.04.2014, cet. Afanas Galina, situată pe adresa str. xxxx, s. xxxx, r-nul xxxx, fără consimțământul proprietarului și refuză părăsirea locuinței.

3. Nefiind de acord cu sentința a declarat apel inculpatul, în care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, pe motiv că:

- a locuit împreună cu Afanas Silvia aproximativ 20 de ani, iar în anul 2006 au înregistrat căsătoria în regiunea Lugansk, Republica Ucraina. În anul 2009 împreună cu Silvia s-au stabilit cu traiul în s. Egoreni, r-nul Soroca. Casa au reparat-o, deoarece se afla într-o stare deplorabilă. A încheiat cu primăria sat. Egoreni contract de salubritate, a achitat impozitul fapt confirmat și prin declarațiile martorilor, anume că ultimul

împreună cu Afanas Silvia au locuit în casa menționată, aproximativ 20 de ani, iar declarațiile părții vătămate urmează a fi apreciate critic, deoarece aceasta nu a fost audiată în instanța de judecată;

- instanța eronat a ajuns la concluzia de condamnare și nu a luat în considerație probele cât și argumentele prezentate de partea apărării. Eronat au fost calificate acțiunile inculpatului în baza art. 179 alin.(1) Cod penal , deoarece nu se întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 iunie 2017 a fost admis apelul declarat, casată sentința instanței de fond, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre prin care, Linnicov Roman a fost achitat de sub învinuirea adusă în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

4.1. Instanța de apel a constatat că, circumstanțele cauzei au fost apreciate eronat de prima instanță și în rezultat contrar probelor analizate a fost emisă o sentință de condamnare, deoarece din cumulul de probe analizate se stabilește cu certitudine doar dreptul de proprietate Galinei Afanas asupra gospodăriei în litigiu.

Instanța de fond corect a dat apreciere extrasului din registrul bunurilor imobile (f.d.53) prin care se confirmă înregistrarea dreptului de proprietate după Afanas Galina în calitatea ei de succesor legal după decesul Silviei Afanas, însă faptul de deținător al dreptului de proprietate nu poate fi pus la baza calificării acțiunilor comise de Linnicov Roman drept violarea de domiciliu.

Analizând componența de infracțiune incriminată, instanța de apel a menționat despre obiectul juridic al acestei categorii de infracțiuni care este unul special și anume inviolabilitatea domiciliului, pe când din totalitatea de probe prezentate în fața instanței de fond se identifică domiciliul lui Linnicov Roman anume pe str. xxxx, s. xxxx, r-nul xxxx și nu domiciliul Galinei Afanas, care nu numai că nu s-a prezentat în fața instanței de fond și celei de apel pentru a confirma statutul de domiciliu sau reședință a acesteia, dar personal prin toate cererile depuse a confirmat despre deținerea unui alt loc de domiciliu și anume mun. Chișinău, str. xxxx.

Instanța de apel a reținut că, deși Afanas Galina este deținătorul dreptului de proprietate asupra gospodăriei din str. xxxx, s. xxxx, r-nul xxxx, nemijlocit aflarea inculpatului în această gospodărie nu este o infracțiune după cum a fost calificată de prima instanță, deoarece dreptul de proprietate nu poate fi acceptat drept domiciliu sau reședință în situația în care totalitatea de probe confirmă existența unui alt loc de trai al părții vătămate.

Relațiile apărute între inculpat și parte vătămată sunt legate de dreptul asupra imobilului menționat și aceste relații apărute între ei urmează a fi soluționate pe cale civilă, cu atât mai mult, că relațiile între inculpat și decedată au fost legalizate prin înregistrarea căsătoriei, situație care la fel nu a fost analizată de prima instanță și nici de organul de urmărire penală.

5. Împotriva deciziei recurs ordinar a declarat procurorul, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței instanței de fond.

În motivarea recursului indică că, vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate este dovedită pe deplin prin probele administrate în cadrul urmăririi penale și cercetate în instanța de judecată și corect puse la baza sentinței de condamnare de către instanța de fond, iar instanța de apel nu s-a expus asupra lor, ori nu le-a apreciat, ori le-a apreciat eronat.

6. Judecând recursul ordinar și verificând legalitatea hotărârii atacate în baza materialelor din dosar, Colegiul penal lărgit conchide că acesta urmează a fi respins din următoarele considerente.

Conform art. 424 Cod de procedură penală, *instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără însă a i se agrava situația.*

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.*

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, *judecând recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Raportând aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal lărgit reține că recursul este depus de procuror în defavoarea inculpatului și ca temei se invocă pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală și anume, *hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel atunci când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Instanța de recurs menționează că, recurentul în recursul său indică eroarea prevăzută de art. 427 Cod de procedură penală, dar de fapt invocă dezacordul său cu aprecierea probelor de către instanța de judecată, probe care în viziunea sa confirmă vinovăția inculpatului.

Astfel, Colegiul lărgit precizează că, potrivit art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, *instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și oricăror probe noi prezentate instanței de apel.*

Alin. (4) și (5) ale aceleași norme prevăd că, *în vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor și instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.*

Conform cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

Instanța de recurs menționează că, instanța de apel a respectat prevederile art. 414, 417 Cod de procedură penală s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar soluția acesteia se întemeiază pe o bună motivare, corect a casat sentința instanței de fond și a conchis că, într-adevăr fapta încriminată lui Linnicov Roman nu a fost constatată.

Colegiul lărgit susține poziția instanței de apel, precum că nici una dintre probele acumulate la urmărirea penală și cercetate în ședința instanței de fond și apel nu confirmă vina inculpatului de comiterea infracțiunii incriminate.

Analizând probele acuzației precum și materialele cauzei, atât în prima instanță, cât și în instanța de apel, ulterior expuse în decizia instanței de apel, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel corect a casat sentința instanței de fond și a concluzionat că totalitatea acestor probe demonstrează nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate și a emis o decizie legală.

În viziunea instanței de recurs, reieșind din conținutul procesului verbal al ședinței instanței de apel, procurorul în cadrul apelului nu și-a exercitat atribuțiile vis-a-vis de prezentarea probelor suplimentare în confirmarea învinuirii, iar în conformitate cu prevederile art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală și jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului, *sarcina probatoriului în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel revine acuzatorului de stat în virtutea funcției lui procesuale* (art.51, 53, 320 Cod de procedură penală). Curtea Europeană pentru Drepturile Omului în hotărârea *Capecan contra Belgiei* din 13 ianuarie 2005, a constatat că, în materie penală, problema administrării probelor trebuie să fie abordată prin prisma art. 6 § 2 și e obligatoriu, *inter alia*, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Generalizând cele expuse, Colegiul penal lărgit conchide în mod convingător, că partea acuzației în susținerea sentinței instanței de fond prin care a fost condamnat inculpatul, nu a îndeplinit cerințele legii cu privire la prezentarea probelor, ce ar servi

temei pentru menținerea acesteia de către instanța de apel, care ar confirma vinovăția, ca de altfel și recursul declarat fiind și acesta unul formal cu invocarea probelor ce aparent indică la vinovăția inculpatului.

În aceeași ordine de idei, Colegiul menționează, că aprecierea probelor ține de examinarea cauzei în fapt și în drept fie în instanța de fond sau în instanța de apel, iar dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare, mai mult ca atât, temeiul invocat nu se încadrează în cele prevăzute de alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Astfel, Colegiul penal lărgit menționează că instanța de apel a adoptat o hotărâre întemeiată, temeiul invocat de recurent prevăzut la pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea. Prevederile legale obligatorii au fost respectate la judecarea cauzei în apel și Colegiul s-a expus motivat asupra admiterii apelului, cât și s-au indicat detaliat motivele adoptării soluției.

De asemenea, Colegiul penal reține că motivele invocate în recurs sunt neîntemeiate și constituie o interpretare subiectivă a recurentului, iar instanța de apel corect s-a expus asupra fiecărui argument din apelul declarat de inculpat, motivare pe care instanța de recurs o acceptă și pentru a evita repetări inutile o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că, art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În concluzie, Colegiul constată, că în prezenta cauză nu se întrevăd erori de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și ca urmare hotărârea atacată este legală și întemeiată, instanța de apel dând o apreciere corectă probelor administrate, examinându-le multilateral, iar motivarea soluției fiind bazată respectiv pe ele.

În acest context, Colegiul penal lărgit conchide, că argumentele invocate de către acuzatorul de stat în recurs sunt neîntemeiate, fapt ce impune incontestabil respingerea recursului ca inadmisibil cu menținerea hotărârii contestate.

7. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Gavdiuc Valentina, împotriva deciziei Colegiului

penal al Curții de Apel Bălți din 14 iunie 2017 în cauza penală în privința lui Linnicov Roman, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 03 aprilie 2018.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Liliana Catan

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Ion Guzun